

Salma Blanco

ČERNÝ JEZDEC

Černý jezdec

Salma Blanco

únoru 2016 jako 25. publikace vydavatelství

Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

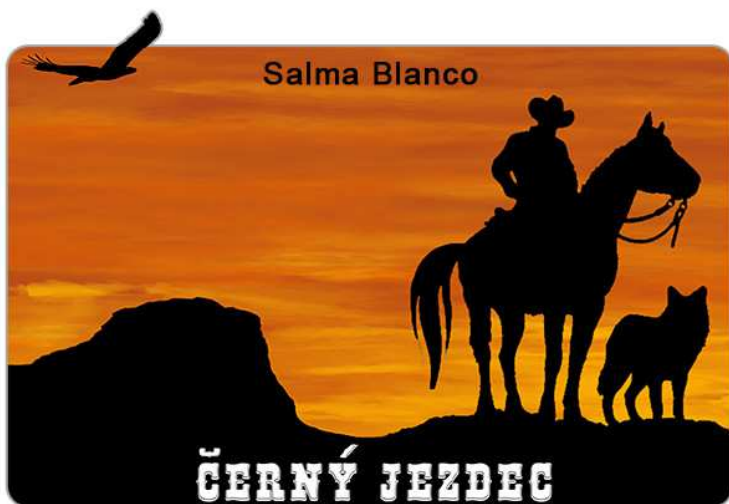
ISBN:

epub: ISBN 978-80-88061-61-8

mobi: ISBN 978-80-88061-62-5

pdf: ISBN 978-80-88061-63-2

KKNIHY.CZ
NAKLADATELSTVÍ A PRODEJ E-KNÍH

Salma Blanco

ČERNÝ JEZDEC

ČERNÝ JEZDEC

ÚVOD

Byl jsem obyčejný greenhorn, když mne má nepokojná krev poprvé zavedla na vytoužený Divoký Západ. Táhlo mi na devatenáctý rok a cowboy s párem coltů u pasu a dobrým koněm pod sedlem, pro mne představoval dokonalý symbol ideálního života. Mým snem však nebyl malý útulný ranč se stádečkem dobytka a hodnou, milou ženuškou. Toužil jsem stát se pravým zálesákem, stopařem, prostě – mužem Západu.

Ve chvíli, kdy mi v kapse zachrastilo pár našetřených dolarů, zabalil jsem svůj skromný majeteček a dal vale naši špinavé díře, kde jsme já, matka, otčím a pět sourozenců bydleli. Možná to bylo ode mne hrubé, opustit matku a pět malých, věčně hladových krků, které matka musela sama žít. Od rána do noci dřela v prádelně a těch pár centů zdaleka nestačilo uživit celou rodinu. Otčím, jako bývalý námořník, u žádné práce dlouho nevydržel a co si vydělal, propil, nebo prohrál v kartách.

Už jsem ale nemohl dál žít jako oni a proto jsem jednoho dne zmizel, bez jediného slůvka rozloučení.

Moje první měsíce na Západě nebyly zrovna nejrůžovější. Dolárky se brzo rozkutálely a mě nezbylo nic jiného, než se poohlédnout po nějaké práci.

V městečku, kde jsem se prozatím ubytoval, však pro mne nic pořádného nebylo. Naštěstí hostinský měl pochopení, a protože potřeboval někoho k ruce, nechal mne dál bydlet v malém kumbále v podkroví. Mou novou povinností se tak stal úklid lokálu, zajištění zásob dřeva a po večerech roznášení jídla a pití.

Práce v baru nebyla špatná. Musím se ale také přiznat, že nejednou jsem byl zmožen alkoholem víc, než naši hosté. Rád jsem poslouchal historky

o potyčkách s Indiány a tváře mi jen hořely, sotva jsem něco zaslechl o pistolnících, zlatokopech nebo traperech. Teprve tady jsem si začal pomalu uvědomovat, že Západ není jenom romantika a snění, ale i drsná realita. A naděje na přežití je jen pro toho rychlejšího, silnějšího a krutějšího.

Občas mi některý z hostů nechal nějaký ten cent spropitného, nebo se mi podařilo přivydělat si pár drobných hřebelcováním koní. Každý centík putoval pod můj chatrný slamník a já snil, že už si brzo koupím koně a pušku.

Jednou přijela do městečka parta zlatokopů, aby nakoupili potřebné zásoby na další cestu za zlatem. Jakmile se to ke mně doneslo, vyhledal jsem jejich vůdce a dlouho jej přemlouval, aby mne vzali s sebou. Zprvu na moje naléhání odpovídal jen nasupeným bručením, ale potom se mi ho přece jenom podařilo obměkčit.

S nahluchlou kobyloou pod zadkem – jediným koněm, kterého se mi podařilo sehnat, a s dlouhou kentucky ráže 45 v pouzdře u sedla, jsem se rázem ocitl na vrcholu blaha.

Když jsem se poprvé vyškrábal do sedla, mohli se mí noví známí zlatokopové, uválet smíchy. Musel na mě být opravdu směšný pohled, ale tenkrát jsem se málem urazil.

S touhle partou jsme společně jezdili asi rok. Mým nejlepším učitelem života v divočině byl právě ten nevrlý, věčně nabručený vůdce zlatokopecké bandy. Později jsme se osamostatnili a jezdili jenom spolu. Učil mě hledat zlato, zacházet se zbraní a lasem, jezdit na koni a umět se spolehnout sám na sebe za každé situace. Velmi nerad jsem se s ním loučil, když se rozhodl vrátit se se svým pracně nabytým majetkem zpět na Východ, k dětem.

Zůstal jsem sám a celý Západ ležel přede mnou. Už dávno jsem nejezdil na té hluché herce, teď mi patřil nádherný ryzák. Byl to skvělý kůň a nelitoval jsem námahy vynaložené na jeho získání a ochočení.

Už tomu bylo pět let, co jsem neviděl svou matku a sourozence. Téměř veškeré nalezené zlato jsem po svém partnerovi a učiteli poslal domů

s jistotou, že bude spolehlivě doručeno. Zůstalo mi jen pár malých nuggetů, pro nejnnutnější výdaje. Nepotřeboval jsem víc a potom – vždycky byla možnost, najít další.

A tak nastala chvíle, abych vyrazil sám, se svým koněm, vstříc nekonečným pláním prémie, horkému písku pouště a věčně tajemným horám na obzoru.

1. KAPITOLA

Potuloval jsem se pustou krajinou kolem Rio Grande a neměl zrovna moc co na práci. Za mnou zůstalo Santa Fe a já teď přímo nadšeně vítal klid a čistý vzduch kolem. Zamiloval jsem se do toulání a nic na světě bych nevyměnil za neproniknutelné, nekonečné lesy, fantastické skály, propasti a hluboké rokle, dravé horské bystřiny, tmavozelená oka jezer, zvěř, zpěv ptáků v korunách stromů nebo hřmění hromů a hukot větru ve větvích. Nedokázal bych žít bez toho všeho, i když, přiznám se, často se mi zastesklo po domově, po matce a sourozencích. Ale čím delší dobu jsem tady prožil, uprostřed nekonečné volné země, uvědomoval jsem si, že pro mne už není nikde jinde domov, než tady.

Cesta mne dovedla k horám a nekonečná jednotvárná prerie zůstala daleko za mnou. Pozdě k večeru jsem zastavil koně v malebném údolí, z jedné strany chráněném strmou rozpukanou stěnou skalního masivu a z dalších stran hustým hvozdem. Po celém údolíčku rostly v malých skupinkách hrdé mohutné borovice a smolná vůně prosycovala okolí. Nevím proč, ale tyhle borovice mi učarovaly. Snad to bylo jejich drsnou krásou, bizarními tvary kmenů a větví a vznešenou hrdostí.

Z nadšeného snění mne vyrušilo až důrazné zaržání mého koně, který neměl smysl pro krásy okolí, když ho tížilo sedlo a dřely popruhy. Teprve, když jsem ho zbavil jeho břímě, se spokojeným zaržáním se rozeběhl do údolí, na svěží mladou travičku. a já se taky začal rozhlížet po něčem k zakousnutí.

Na noc jsem se uložil, jako už tolikrát, poblíž uhasínajícího ohniště, zamotaný do teplé houně. Jindy bych usnul téměř okamžitě, unaven celodenním putováním, ale dnes ne a ne spát. Poslední jiskérky ohně

poblikávaly tmou, vzduch voněl a na nebi jasně zářily hvězdy.

Opodál zašramotilo v houští v suchém listí nějaké zvířátko vydávající se na noční lov. Můj kůň několikrát spokojeně odfrkl a jinak nic nerušilo noční ticho.

Oči se mi již přivíraly únavou, když náhle prořízl noční tmou ostrý hrůzný zvuk, jenž mne rázem vymrštil na nohy.

Docela blízko, zhruba tři až pět mil vzdušnou čarou od mého tábořiště, se zvuk ozval poprvé. Podobalo se to vlčímu vytí, svolávání smečky k lovu, ale něco v tom hlase bylo děsivého a nadpřirozeného. Něco, jako hlas z onoho světa.

Dlouho jsem se nemohl vzpamatovat, ač znova zavládlo ticho. Ležel jsem s očima upřenýma do tmy a spánek mne úplně přešel.

Usnul jsem až hodně pozdě. Probudilo mne příjemné teplo slunečních paprsků a jásavé štěbetání ptáků. Příroda byla již dávno vzhůru a každíčký živý tvor si sháněl něco k snědku. Borovice pronikavě voněly smolou a potok v údolí spokojeně zurčel po kamení. Nic nenasvědčovalo tomu, že ona noční příhoda nebyla pouhým snem.

Po vydatné snídani jsem zabalil své věci, osedlal koně a vydal se na další cestu. a protože moje zvědavost byla silnější než rozum, jel jsem stejným směrem, odkud se v noci ozývalo to hrůzné vytí. Nevím, co jsem tím sledoval, vždyť to zvíře – bylo-li to zvíře – muselo být již desítky mil daleko.

Pozorně jsem sledoval své okolí, nespatriím-li něco podezřelého. a moje pozornost se mi vyplatila. Lehký vánek ke mně donesl slabý závan kouře z ohniště a i můj kůň dával neklamnými znaky jasně najevo, že před námi někdo je. Opatrnost, která je v divočině k životu nezbytná, mne přinutila seskočit z koně, ponechat ho v úkrytu v hustém porostu a zjistit, s kým mám tu čest.

Co nejtíšeji jsem se plížil mezi stromy k tábořišti. Málem mne překvapila

hlídka, nehybně stojící na okraji malé mýtiny. Naštěstí pro mne byl muž otočen tváří k táboru a něco pokřikoval tlumeným hlasem na dalšího muže, který ho zřejmě šel vystřídat. Zůstal jsem ležet bez hnutí na zemi, ukrytý za keřem, a čekal, až hlídka poodejde dál. Konečně se tak stalo a já mohl pokračovat v cestě. Podařilo se mi připlížit se až k samému táboru a skryt za velkým hustým křovím, si nepozorovaně prohlédnout celé ležení. Na volném prostranství hořel oheň, nad nímž byl zavěšený kotlík. Vůně kávy se nesla až ke mně. u ohně seděli dva muži a kousek opodál ležel třetí. Dalo se předpokládat, že jich tady je víc a že ostatní drží hlídku nebo jsou na lovu. a skutečně – z lesa po mé pravé straně se vynořili další dva a zamířili k ohni. Obsloužili se z kotlíku a poodešli stranou, směrem ke mně. Chvilí seděli mlčky, žvýkali placky a zapíjeli je kávou. Byli příliš blízko, a proto jsem se neodvažoval ani pohnout. Ležel jsem dál bez jediného pohybu a čekal. Zatím nebylo možné udělat si úsudek o tom, koho mám před sebou. Nevypadali na zlatokopy, ani na lovce. Neuniklo mi, že jsou všichni důkladně ozbrojeni a zároveň něco v jejich výrazech nebo chování naznačovalo, že mají z něčeho strach.

Konečně jeden z těch dvou promluvil.

„Měli bysme odtud co nejrychlejc vypadnout. Nelíbí se mi tady.“

„A co Henry? Víš přece, že se máme sejít tady. Henry to tak vymyslel a tak to bude.“

„Já vím, ale... Sakra!“

„Miqueli, mě taky nejni zrovna nejpříjemnějc, ale musíme čekat. Zejtra ráno by měl už snad dorazit posel od Henryho a pak uvidíme co dál.“

„Jen aby nebylo pozdě. Nejradši bych se sebral už dneska a vypořel se odtud. Tenhle kraj je prokletěj a vod tý doby, co se tady vobjevil von, to jde s náma špatně.“

„Taky bych raděj změnil rajón. Mám pocit, že se to táhne za náma jako nějakěj přízrak.“

„Jo a pomalu nás likviduje. Už tři mrtví za poslední tejdén! a každou noc ten jeho příšernej koncert. To je prostě k zešílení!“

„Sakra, mlč už! Až tenhle kšeft skončí, taky zmizíme. Byl bych nejraděj, aby zejtra přijel sám Henry a hned si to zboží vodvezl.“

„Ty nevíš, kdo přijede?“

„Ne. Má se jen vohlásit jako «Přítel v nouzi», říkal Henry.“

„Hm. Stejně je to divný. Ani pořádně nevíme, kdo všechno v bandě je. Poznáváme se jen díky domluvenejm heslům. a pokyny k akcím dycky jen v Doupěti. To nechápu. Proč to Henry tak komplikuje?“

„To je jeho věc, von je šéf. Ostatně, je to možná tak lepčí. Dyby někoho z nás dostali a von náhodou žvanil, stejně toho moc neprozradí. To má Henry vymyšlený dobře. Ale už vo tom nemel. Běž raděj nakrmit mladýho Burtna, ať nám nezhebbe. Nebo z nás pak Henry stáhne kůži zaživa. Už takhle vypadá Burton děsně.“

„Neměl se tak bránit, kdo mu za to může. Dyby záleželo na mně, tak ho nakrmím olovem a mizím vodtud'. Tenhle kšeft mi moc nevoní, Bille a ty víš, že já zrovna vybíravej nejsem.“

Miquel vstal a odešel k ohništi. Jeho společník se natáhl na záda a zavřel oči. Podle pravidelného chrápání jsem poznal, že skoro okamžitě usnul. Miquel se zatím s hrnečkem v jedné a kusem placky v druhé ruce vydal ke skupině stromů, vybíhající z lesa po mé levé straně a zasahující až do poloviny palouku.

Teprve nyní moji pozornost přitáhla postava, připoutaná k jednomu stromu. Byl to mladý muž, zhruba v mém věku, pokud se dalo soudit, urostlé postavy, s delšími tmavohnědými vlasy a celkem příjemnou tváří. Teď ovšem poznamenanou prožitým utrpením a bolestí. Pod jeho rozervanou ušpiněnou košilí prosvítal obvaz, obepínající pravé rameno a paži. Celou hrud' měl zjizvenou krvavými šrámy, pokrytými prachem. Když se k němu Miquel

přiblížil, zvedl zajatec s velkým úsilím hlavu a pohlédl na svého vězňitele.

Nemohl jsem na tu dálku slyšet, co mu Miquel říká, ale neušlo mi, že zajatec vrtí odmítavě hlavou. Miquel se k němu sklonil a násilím se ho pokusil přimět vypít obsah plecháčku. Zajatec mu však okamžitě nápoj vyplivl do tváře. Miquel se rozzuřil, vztekle vychrstl obsah hrnku spoutanému muži do obličeje a ještě ho tvrdě nakopl pod koleno.

Jen se největším ovládním se mi podařilo potlačit zlostné syknutí, jež se mi bezděky dralo z úst.

To, co jsem viděl a slyšel, mi dokonale stačilo k tomu, abych si o celé věci udělal obrázek. Můj pohled ještě jednou zaletěl k bezvládné postavě u stromu, a co nejtišeji jsem se odplazil stejnou cestou pryč.

Teprve u svého koně jsem si oddechl, vyhoupl se tiše do sedla a rozjel se do bezpečí, kde bych mohl v klidu vymyslet plán, jak osvobodit neznámého z rukou těch lotrů. o tom, že ho vysvobodit musím, nebylo ani pochyby.

ČERNÝ JEZDEC

2. KAPITOLA

„Stůj! a ruce hezky nad hlavu!“ ozvalo se za mnou rázným hlasem. Maličko jsem se pootočil, ruce stále na hrušce sedla. Mezi lopatkami mne okamžitě tvrdě doulbla hlaveň cizí pušky.

„Jedu na pomoc příteli v nouzi.“

Hlaveň pušky se po mých slovech ihned sklonila a muž mne přátelštějším tónem hlasu pobídl kupředu. Vyjel jsem z lesa na mýtinku a seskočil z koně. Rázně jsem si to zamířil k ohni, kde se povalovalo asi pět mužů. Jakmile mne zahlédli, vstali a čekali, až k nim přijdu. Jejich tváře nevyjadřovaly příliš nadšení, ale jen co jsem řekl znova heslo, objevilo se v nich ulehčení.

Posadili jsme se zpátky k ohni a já se rozhlédl kolem sebe. První promluvil Bill.

„Čekali jsme tě až zítra.“

„Věc spěchá. Musím převzít zboží a jet neprodleně dál.“

„A co máme dělat my?“

„Zmizet. Beze stopy.“

„Kam?“

Opovržlivě jsem se na něho podíval, ale neodpověděl jsem. Ostatně, co bych mu také měl říct, abych nevzbudil podezření? Pustil jsem se do pěkně riskantní hry a sebemenší chybný krok mne mohl stát život. Vsadil jsem na

nadřazenou aroganci, abych tím v nich vyvolal pocit, že jsem něco víc, než oni. Pokud budou dostatečně hloupí, uvěří mi. Pokud ne, jsem v háji.

„A co dál?“ zeptal se znovu Bill.

„Henry vám dá včas další úkol, neměj strach.“

„Jak to, že tě poslal pro zboží samotného? Kdo vlastně seš?“

„Nebud' moc zvědavěj, nemuselo by se ti to vyplatit. Šéf moc dobře ví, co dělá.“

„To jako Henry? Nebo... velkej šéf?“ Bill vytřeštil oči.

Znova jsem ho obdařil opovržlivým pohledem. Viděl jsem, jak překvapeně zalapal po dechu a díval se na mne málem s posvátnou úctou a hrůzou zároveň. Ten jejich šéf musí být velké zvíře a setkat se přímo s ním osobně nebude tak snadné.

„Nemám čas se tady s váma vybavovat. Připravte mi zboží a zmizte odtud,“ vstal jsem od ohniště a zamířil ke svému koni. Už abych byl odtud co nejdál!

V táboře zavládl čilý ruch. Všem se asi ulevilo, že tuto noc již mohou být daleko z tohoto místa, jež jim z nějakého důvodu nahánělo strach.

Během čtvrt hodiny byl tábor jako vymetený, ohniště udusáno a zaházeno drny a všichni muži v sedlech svých koní, připraveni vyrazit na cestu. Moje „zboží“ sedělo se spoutanýma rukama a roubíkem v ústech v sedle dlouhonohého siváka. Jeho zbraně a další věci jsem měl já. Zatím klapalo všechno podle plánu.

Pokynul jsem Billovi.

„Jed'te.“

Kavalkáda jezdců v mžiku vyrazila z tábořiště a zmizela mezi stromy. Chvilí jsem ještě vyčkával a potom, s uzdou siváka v ruce, jsem vyrazil po jejich

stopě. Bylo nutné se přesvědčit, že opravdu odjíždí pryč a nehodlají mne stopovat. Jejich cesta vedla přímo na západ. Znamená to, že o mně nepochybují. Můj jednoduchý trik vyšel.

S úlevou jsem otočil koně a vracel se stejnou cestou zpět. Nyní se musím dostat do svého úkrytu, kde jsem nechal všechno své prospektorské nádobíčko. a také mne čekal ještě jeden úkol – přesvědčit zajatce, že nejsem ten, za koho jsem se vydával. Proto ihned, jakmile jsme otočili koně, vyjmul jsem mladému muži roubík z úst a rozvázal mu pouta. Hleděl na mne pohledem plným překvapení a nedůvěry a s úlevou si třel pohmožděná zápěstí.

„Kdo jste?“ zeptal se, když jsem mu podal jeho váček s penězi. Zbraně jsem si raději ještě ponechal, přece jen, dokud ho nepřesvědčím, že stojím na jeho straně, je hloupost riskovat.

„Rozhodně ne ten, za koho mě považují oni,“ kývl jsem s úsměvem ve směru, kam odjeli banditi.

„Jak vám mám věřit?“ Obezřetně mne pozoroval.

„Nemusíte. Podstatný je, že jste volný.“

„A moje zbraně?“

„Jsou vaše. Pokud mi věříte a nebudete je chtít použít proti mně.“

Chvilí přemýšlel.

„Asi nemám jinou možnost, že?“

Pokrčil jsem rameny. Ještě chvíli váhal, pozoroval mne a potom přikývl.

„Well, budu vám věřit. Co máte v plánu dál?“

„Zajet si pro své věci a pronto odtud zmizet.“

„S tím souhlasím. Řeknete mi ještě, kdo jste?“

„Přítel. To vám musí zatím stačit. Teď není čas na vysvětlování. Musíme odtud vypadnout. Kdyby je náhodou napadlo se vrátit, nebylo by nám moc příjemně. a nezapomeňte, že má přijet pravý posel od jejich šéfa. Proto, pokud vás zajímá, kdo jsem, jeďte kousek se mnou a já vám to povyprávím.“

Můj společník váhavě přikývl a potom jsme se již na svých koních hnali pryč od tohoto místa.

Úmyslně jsme vybírali co nejneshůdnější cestu, jen aby po nás zůstalo co nejméně stop. Dlouhou dobu jsme jeli korytem říčky a až pozdě odpoledne dorazili do mé skrýše.

Odstrojil jsem koně a hned se pustil do přípravy něčeho k snědku. Můj společník mne po celou dobu mlčky pozoroval. Bylo na něm vidět vyčerpání, ale snažil se je přemáhat.

Až teprve když jsme oba seděli se šálkem horké kávy a dojídali zbytky králíka od včerejška, jsem konečně začal vyprávět.

„Je možné, že mi neuvěříte, ale přesto vám řeknu vše tak, jak to bylo. Potom se můžete rozhodnout, zda mluvím pravdu nebo ne.“ Po tomto úvodu jsem se pustil do podrobného líčení, od vyslechnutého rozhovoru dnes ráno, až po svůj šílený plán.

„A jak vidíte – vyšlo to,“ uzavřel jsem své vyprávění.

Můj společník seděl mlčky se sklopenou hlavou a přemýšlel. Teprve po chvíli mi pohlédl do tváře.

„Přišel jste vlastně v poslední chvíli. Zvláštní, nemůžu tomu uvěřit. Ledaže – neslyšel jste někdy o Vlkovi?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„O vlkovi? To má být co?“